

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1842-08)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1842-08)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 14. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000005.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til L. Mynster.
Aug. 1842.

— — Rejsen til Byen blev ikke nær saa trættende, som jeg havde ventet. I Nærheden afs. 15 Roeskilde Kro fik jeg mig anbragt paa en tohjulet Gumpekjærre med en Bonde som Kudsk og et Lam som Passageer. Efter en Miils Skumpien i den temmelig ubehagelige Befordring, steg jeg af, og kom endelig i Omnibus ind i Kjøbenhavn. Den første, jeg traf, var Kristian Mantzius, som glad og let kom fra sin Prøve paa Theatret. Han havde spillet nogle Scener af Erasmus, Giulio Romano og Arv i Jean de France for Heiberg, Oehlenschläger, Molbech og Collin, og havde høstet særdeles Bifald, især synes Heiberg at nære gode Forhaabninger om hans Virksomhed for Theatret. I Scenen med Arv og Spillerne, som var den sidste, kom hele hans Lune over ham, og han havde den Triumph, at Molbech udbrød: «Nej den Arv er da ganske fortræffelig. » Efter den agtelsesfulde Maade, hvorpaa de takkede ham og tilbød ham deres Assistance, er det aabenbart, at de alle ansee ham for en særdeles heldig Aqvisition for Theatret. Ogsaa jeg er overbeviist om hans Kunstnerkald, og jeg haaber, at hans dybe Respekt for Kunsten, og hans varme Hjerte, der gennem et uroligt Livs Besmittelse har bevaret i ham en moralsk Reenhed — eller dog Higen derefter — og i mindre hverdagslige Øjeblikke en inderlig Stræben mod Gud, vil regulere den Bane, som hans forunderlige Ustadighed og Letsindighed kunde drive ham ind paa.

Ligesom jeg i dette Øjeblik var ifærd med at skrive til dig, kom Postbudet med dit Brev. Jeg s. 16 havde netop i Sinde at skrive noget Lignende om en urolig Frygt, da jeg heller ikke fandt mig fornøjet med mig selv som jeg var i Roeskilde. Da jeg i Løverdags Aftes stormede ud til dig, havde jeg saa uendelig meget at sige, saa uendelig meget at takke dig for, men jeg havde endnu fra min Fodrejse mit Burschehumør, var for rask paa det og for sikker og mere fremtrædende, end jeg maa være. Og saa kommer du og vil gjøre Afbigt for mig! Jeg kan ikke forstaae det, men det forekommer mig, at altid i den sidste Tid, naar jeg har været uartig eller hensynsløs, mine Venner, som havde Grund til at klage over mig, gjøre sig al mulig Umage for at vælte al Skyld paa sig, og bilde mig ind, at jeg er saa reen som et nyfødt Lam. I maae ikke rose mig saa meget, det er galt af Eder. Jeg bliver aldrig mere end Elev paa Livets Theater, jeg er bestemt til at spille Biperson og I maae ikke bilde mig ind, at jeg er en Hovedperson. I et Venskabsforhold er jeg Nr. 2, det er min Rolle at være den Hørende mere end den Talende, og derfor kan jeg ikke efter dit Ønske indlade mig paa Dagbogsbreve. Naar jeg taler om mig selv, er jeg snart udtømt, og skal jeg skrive mit Livs Memoirer, maa jeg som Baggesen opgive min Sanddruhed og skabe mig et nyt Liv gennem Phantasien. Man har desværre altfor megen Lyst til at være noget Extraordinært, og naar du saaledes fortæller, hvad Rart du troer at finde hos mig, saa kunde du jo forføre mig til, af Frygt for s. 17 at synke i din gode Tro, at beholde den Maske, som du giver mig paa, og det vilde gaae mig som i en fransk Roman, hvor Konen godt kunde falde paa at slaae sin Mand ihjel, fordi Sørgetøjet klæder hende godt. Roes mig ikke, jeg fortjener det ikke og har ikke godt af det, men hold af mig og spørg mig, naar du vil have Noget at vide om mig, jeg skal ikke have en Hemmelighed, som du ikke maa kjende. Gudfrygtig, som du troer, er jeg desværre ikke, jeg har mere Trang end Fylde, men intolerant er jeg sandelig heller ikke i Hjertet, om jeg end stundom er for haard i Munden. Jeg er letsindig og overfladisk i det Meste, men jeg er fast i min Kjærlighed og Medfølelse for dig og i mit Haab om dig.

Din Christian.